

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 53.

V četrtek 30. grudnia 1852.

Tečaj V.

Daniel za novo leto.

O glej! na nebesi le višje vstaja
Pogleda miloserniga Danica;
Ko v jutro solnce, bliža se Resnica,
V prijazni zarji Milost nam prihaja.

Pastirje Duh od višjiga navdaja,
Se v srcih vnema sveta gorečica,
In kakor božji cerkvi gre pravica,
Iz ust vladarjev zopet ji dohaja.

Pa kakor solncu so nasprot oblaki,
Tak cerkvi beli dan temnijo mraki.
Ni zanjo konca stiske, preganjanja.

V Marijo kličite vsi zaupljivo;
Veliko je pomogla dobrotljivo,
De dan bo svetel, naj ves zleg odganja.
H.

Adventne misli.

(Konec.)

Eden treh modrih daruje tedaj lepo dišečo miro, katero so jutrodeželci rabili per pokopu svojih merličev, de bi mertve trupla ovarovali smradu in trohnenja. Mira nam tedaj pomeni človeško naturo Kristusovo, nam pa ravno tako lahko tudi predočiti prelepo čistost, ktera se tudi skerbno vsiga varuje, kar bi jo utegnili omadežvati in ognjusiti, ter nebo in zemljo s svojim lepim duham razveseljuje. Se še spomniš, ljubi prijatelj! kako si mi unkrat z žalostnim srcem popisoval pohujšljivo življenje naše mladosti, zlasti naših mladenčev: kako si omiloval njih razujzdane ponočne shode, kerčem preveliko zapeljivost in še mnogotere druge napake. Opominoval si mene in vse pobožne duše, zlasti v tem sv. adventnim času našo mladost perporočati sv. Alojzju, de bi ji hotel per presvetim Detetu sprostiti dar krotkosti in pohlevnosti, zlasti pa dar čistosti, ki je mladih sere nar veči lepota. V ta namen sim tedaj pervimu modrimu perdružil sv. Alojzja, ki v ponižni molitvi in spokorni obleki poleg njega kleči in sim na daritev mire zapisal: Mladosti dar čistosti! de bi blagovolilo presveto Dete Jezus po njegovi priprošnji dopolniti prelepo molitev, ki jo cerkev na god sv. Alojzja pobožno opravlja: O Bog! kteri si v angelskim mladenču Alojzju čudovito nedolžnost življenja z enako spokornostjo sklenil, dodeli nam po njegovih zaslugah in prošnjah, de, ker ga v nedolžnosti nismo nasledovali, ga saj v spokornosti posnemamo.

Drugi moder daruje proti nebesam puhteče kadilo, kteriga so nekdej judje in ga še zdaj mi kristjani na svojih oltarjih Bogu v čast zažigamo. Daritev kadila tedaj pomeni božjo naturo v Kristusu. Ko si mi ti, ljubi prijatelj! stanje naših sol poslednjič popisoval in mi pravil, kako premalo kersansk duh v naših šolah vlada, kako se molitev in služba božja per učencih če dalje bolj opusa, in kako de je med učeniki premalo edinosti, de skorej vsak zastran izreje mladosti druge misli ima in nasleduje, ti moram resnico povedati, de sim prišel domu bolj žalosten kakor vesel. Tvoje besede mi niso nikakor šle iz glave. O moj Bog! sim zdihoval, kam homo prišli s šolsko mladostjo per takim ravnanju? ali morebit želimo, de bi se zopet poverili strasni dnevi osem in štiridesetiga leta, ko se je skorej vsa šolska mladost po večih mestih mahoma puntarjem v roke vergla in toliko npravno spačenost in razujzdanost razodevala, de se serece grozi misliti, jezik sramuje govoriti in pero pisati ustavlja? Zdaj se le vem, kje de je tiste prežalostne perkazni skrivni vzrok iskati; naj bi bile naše šole bolj kersanske, gotovo bi zdaj toliko staršev kervavih solz ne točilo po sinih, ki se sedé po tamnih ječah, ali so padli na zagrajah, padli na vojsknim polju, ali sramotno poginili na vislah! In ko sim tako žaloval, mi kakor blisk skoz glavo šine neka posebna misel. Ako so bile šole per starih Jezuitih tako pobožne in blagonosne, sim djal, kaj velja, ali bi ne bilo zopet šolam popolnoma pomagano, ako bi se zopet raznim duhovnim redam, zlasti pa Jezuitam, pervakam v izreji mladosti, izročile? Zato tedaj sim drugimu modrimu perdružil sv. Ignacija, vtemelitelja družbe Jezusove, in na daritev kadila zapisal besede: Šolam duha božjiga! z namenam, de bi sv. Ignaci prosil pred jaslicami Jezusovimi, de bi se blagovolilo presveto Dete usmiliti naše šolske mladine, sv. Ignaciju zopet obuditi veliko duhovnih sinov ter jih vpeljati v dezele in šole naše. Ako se to zgodi, sim si mislil, potlej bo Kristus, pravi živi Bog, zopet začetik in konec vsih šolskih nauk, vse vednosti bodo zopet v soglasno vzajemnost stopile ter se shajale v prelepim geslu družbe Jezusove: Vse za čast božjo in duš zveličanje! zopet bodo vladale enake misli med vsimi učeniki in enake postave po vsih šolah in zopet bodo perhajali naši šolski učenci po zgledu Kristusovim, kakor na letih stareji tako tudi v pravi modrosti popolniši in zavolj lepih čednost Bogu in ljudem dopadljivi. „Ljubi Bogomil! sim mu odgovoril, tvoje misli so tudi moje misli in ravno to je, kar sim poslednjič zastran sol še s tebo govoriti hotel. Ako se po želji cerkve šole duhovnim redam, zlasti pa Jezuitam izroče, bo kersanstvo zo-

pet v naših šolah zmagalo in bo Kristus zopet veličastno svoj prihod obhajal v serca šolske mladine naše. Dostaviti je še pa tudi to, de bi država, ktera zdaj per šolah skerbno z dnarji varčeje, po tej poti več kakor polovico manj potroškov per šolah imela; zakaj že večkrat sim prerajtal, de ako postavim gimnazi z osmimi šolami v priliko vzameva, bi bili miniški učenci s polovico teh dnarjev že obilno dobro preskerbljeni, ki se zdaj za taki gimnazi potrosijo. Bog nama torej še daj doživeti, de bi se najna želja in želja našiga junškiga cesarja dopolnila, kteri je, kakor sva v Danici brala, na svojim poslednjim popotvanju na Ogerskim enake misli zastran šol in Jezuitov razodel! Povej mi še zdaj, ljubi Bogomil! kaj de sv. Ciril in Metod per Jezusovih jasticah pomenita?

„Tretji moder“, mi odgovori Bogomil, „kakor vidiš, daruje zlato, ki ga čislajo narodi drago znamuje kraljeve oblasti. Z daritevjo zlatá so tedaj modri priznali Jezusa kralja nebes in zemlje. Akoravno pa Kristus tudi na tej zemlji kraljuje, vendar, kakor je Pilatu sam odgovoril, Njegovo kraljestvo ni od tega sveta, temuč On kraljuje le v naših sercih; Njegovo kraljestvo na zemlji je sveta cerkev, duhovna kraljica narodov. Kakor je pa le en Kristus, je tudi le ena cerkev, ne nevidna, kakor krivoverci kvantajo, zakaj kako bi jo sicer najti zamogli, ker smo je dolžni vsi iskati, temuč vidna, ker se po besedah sv. pisma kakor mesto na gori v rajski svetlobi veličastno kaže vsim ljudstvom, vsim narodom in kakor luč na visokim svečniku z mogočno svetlostjo na vse strani sveti v viharo morje tega življenja, de vsi, kteri v penečim valovju pogina gotovi očetbe želé jo zagledati, k njej perbežati in v njenim naročju rešenje in zveličanje najti zamorejo. Kraljestva svete cerkve pravi in edini kralj je sicer res Kristus sam, vendar kakor vsaka vidna družba, mora tudi vidna cerkev vidniga poglavarja imeti, kteri jo vlada, ji postave daje in za njih spolnovanje skerbi, per kterim se zamore v dvomih svet, v razpertju in pravdah razsodba najti. In v resnici je dal Kristus po pričanju svetih pisem vidni cerkvi tudi vidniga poglavarja in sebi namestnika v osebi sv. apostelna Petra, kteriga nasledniki v nepretergani versti so s trojno krono ovenčani škofje na Rimskim prestolu, ktere s pobožnim počesjenjem svete očete ali papeže imenujemo. Take misli so me prehajale, ko sim tretjiga modriga pred jaslice postavil in mu daritev zlata v roke položil. Oh ali kolika žalost me je prevzela, ko so mi per tej priliki pred oči stopili pogovori, ki sva jih poslednjo kvaterno sredo imela, ko sim se spomnil vsih milionov nevercov, ki še ječe v verigah satanskiga malikovanja in svete cerkve še celo ne poznajo, ko sim se spomnil vsih milionov krivovercov, ktere so zlobni zapeljivci odtergali od serca svete cerkve ter jih pahnili v strašno nevarnost večniga pogubljenja, ko sim se spomnil poslednjic vsih milionov naših staroverskih slovanskih bratov, kteri so po ošabnih in častilakomnih Carigraških patriarhih zapeljani zapustili edinost cerkve, odrekli pokorsino nevidniga Kralja vidnimu namestniku v Rimu in se rajši podvergli trinoškim ukazam carskiga papeža v Petrogradu. Kdo mi da glase žalovanja, sim zdihnil, de bi zamogel toliko nesrečo zadosti obžalovati? Kdo mi da potoke solz prebritkih, de bi zamogel tvojo sramoto do beliga oprati, o ti prenesrečni moj narod slovanski? Kdo mi da zadostne molitve in pokorila, de bi jih položil v tehnicno pravice božje, zbrisal

naših očetov pregrehe velike, potolažil razžaljeniga Kralja serdito obličje in Slovanam zopet naklonil edinost v veri? In kakor hladilo na pekočo rano mojiga serca mi je pred oči stopila prelepa bratovšina sv. Cirila in Metodja, ki sta bila Slovanov naj večji apostelna, ktere namen je ravno zedinjenje vsih Slovanov v eni veri, v eni ljubezni v naročju matere katoliške cerkve. Zato tedaj sim tretjemu modrimu sv. brata Cirila in Metodja perdružil in na daritev zlata zapisal besede: Slovanam edinost v veri!“

Tvoje misli so lepe, ljubi Bogomil! sim mu odgovoril, o de bi jih hotla blagosloviti nježna ročica presvetiga Deteta! Želel bi si v tej uri, de bi imele najne besede toliko privabilno ljubeznjivost, de bi zamogle skupej sklicati vse Slovane od Balta do Jadre, od Veltave do Balkana, de bi se združili okoli jastic Kristusovih, in pod obrambo sv. apostelnov Cirila in Metodja moliti in klicati k presvetimu Detetu, de bi blagovolilo zadušiti med nama stoletno razpertje in pospešiti prihod tiste presrečne ure, de bomo zopet vsi Slovani eniga serca in enih misel v bratovski ljubezni se objeli v naročju matere katoliške cerkve. Vonder, ljubi Bogomil! sama molitev ne bo zadosti, Bog tirja od nas po pravici tudi dela djanske ljubezni in djanskiga usmiljenja. Nikar se tedaj preveč ne čudi, ako ti svoje posebne misli v tej reči zdaj razodenem. Se še spomniš, kako sva se prevelikiga veselja radovala, ko je bila pretečeno poletje misjonska družba sv. Vincenja tako slovesno per sv. Jožefu v Celju vpeljana? Ko so takrat prečastiti viši pastir na priznici besedo misionov izrekli, mi je padla ta beseda kakor nebeška iskra v moje serce in je misli v meni obudila, ki mi jih od tiste dobe ni več moč zadušiti. Nehoté so se takrat moje oči obrnile proti oltarju, kteri je odločen, posvečen biti spominu svetih bratov Cirila in Metodja, ter omenjene bratovšine oblubljeni oltar postati. O kako lepa v resnici je misel, sim rekel, vodstvo te bratovšine ravno misioniski družbi izročiti! V tej hiši se bodo tedaj shajale imena, per tem oltarju se bodo shajale molitve vsih pobožnih bratov in sester te bratovšine iz vsih slovanskih krajev ter se bodo med daritvo sv. maše Kralju nebes in zemlje izročevale. O de bi te molitve vredne bile, sim zdihoval, oblake predreti in ušlišane biti pred obličjem nar Vikšiga, de bi se v tej družbi obudil in dalje bolj okrepil duh misionstva, de bi se častitih misionarjev število obilno namnožilo in se med njimi možje obudili, polni svete gorečnosti za duš zveličanje in oboroženi z vsimi potrebnimi močmi in znanostmi, ter na južni meji avstrijskiga cesarstva misione vtemelili v hitrejši dosego prelepiga namena omenjene bratovšine. Namen teh misionov bi bil pred vsim, ondi raztrošenih katolicánov iskati, zberati in podučevati, kteri skorej brez vsiga poduka žive in se vonder v nar večih nevarnostih pohujšanja in zapeljevanja od strani starovercov in muhamedancov znajdejo, ob enim pa tudi starovercam perloznost dati, teh misionov se vdeležiti, lepoto in častitost katoliške službe božje, ljubeznjivost in perserčnost katoliških nauk in obredov bolj spoznati in ceniti. Družba svetiga Bonifacija, ki je na Nemškem ravno to, kar je na Slovanskem bratovšina sv. Cirila in Metodja, ima ravno takó svoje misione in misionške hiše v severni Nemčiji med luterani: — o in koliko dobriga so ti misioni tamkej že opravili, in koliko zgubljenih ovčic je po njih perzadevanju že našlo pot resnice in se po-

vernijo v naročje svete cerkve! Zares, moč misionov je čudovita, kakor se je dozda povsod pokazalo, in gnade, ki jih Bog pri takih priložnostih deli, so velike, so brezštevne; ali smemo le tudi eno samo minuto dvomiti, da bi sad misionov med staroverci morebit manjši bil? Veliko več si svest, da bi misioni med staroverci le še obilniši sad rodili, ker se oni od nas katoličanov le silno malo ločijo, luterani pa silno veliko, in ker je gotovo, da je zlasti med staroverskim ljudstvom večidel le nevednost kriva, da se obilniši ne povrača v našo cerkev. Zdi se mi, da bi po takih misionih staroverci ne po sto, ampak njih jezero in jezero v našo cerkev perhajalo, zlasti ker bi jih pobožna molitev te bratovšine povsod spremljala in podpirala. Zdaj ko se je znanje slovanskih narečij med nami že mnogo razširilo, tako da mnogi duhovni že po več ali tudi vse naše narečja dobro umé, zdaj ko se bukve v cirilici že tudi med nami natiskujejo, se mi zdi čas silno permerin, se prelepiga dela teh misionov lotiti in zaupam v Boga, da mu tudi podpornikov manjkalo ne bode. V neki mali pa zavolj njeniga obsega zlata vredni knjižici*) pravi pisavec: je neki panslavizem, kteriga bi avstrijska vlada nikakor ne smela terpeti, in sicer ta, da se polne skrinje staroverskih knjig čez naše meje vozijo in med staroverce in katoličane trosijo, in jaz bi perstavlil blagum pisavcu: je pa zopet drugi panslavizem, kteriga bi avstrijska vlada že zavolj lastniga dobička imela rada terpeti in z vso svojo veljavnostjo in močjo podpirati, in sicer ta, da bi se nasprot polne skrinje katoliških bukev ondi in unkraj Donave, kamor ukazi vojaškiga papeža ne sežejo, med ljudstvo razdelile in se sv. misioni tamkej obhajali in misionске hiše tamkej vtemelile. Kdo, ljubi Bogomil, ako si le kolikaj k sercu vzame perserčno molitev, ki jo je naš Zveličar v slovesni uri, preden se je v grozovite britkosti svojiga terpljenja podal, vpričo svojih učencov z globoko ginjenim srcem opravil: „Oče! prosim Te, ne kar za nje, ampak tudi za vse tiste, kteri bodo po njih besedi v mene verovali, daj, da bodo vsi eno; kakor si Ti v meni in jaz v Tebi, da bodo tudi oni eno v nama, da svet veruje, da si me Ti poslal;“ — in kdo, ako si le kolikaj k sercu vzame perserčno prošnjo, ki jo je sv. apostel Pavl do Korinčanov pisal: „Bratje! prosim vas v imenu Gospoda našiga Jezusa Kristusa, da vsi enako govorite in da ne bodo nobene razpertsje med vami; da ste vsi popolnoma eniga serca in enih misel;“ — kdo, pravim, ako si vse to le kolikaj k sercu vzame, bi vpeljavo takih misionov ne želel, bi v njih podporo vsiga ne daroval in bi iz globočine serca ne molil, da bi že skorej nehala stoletno verno razpertsje med nami Slovani, da bi že skorej nehala med nami cerkvena ločitev, ter vsi, kakor otroci ene matere po jeziku, tudi kakor otroci ene matere po veri, vse pretečeno pozabili in se zopet v bratovski ljubezni objeli in poljubili? Prosim tedaj tudi tebe, ljubi Bogomil! moli, tudi jaz hočem s tebo moliti, o in da bi nama hotli s svojo pobožno molitvejo pomagati vsi bratje in sestre sv. Cirila bratovšine

in se ti molitvi tudi častiti misionarji per sv. Jožefu perdružiti, da, ako je ta misel od Boga, bi ji življenje in rast dati blagovolil ter nam pote in pomočke razodeti, da bi zamogli omenjene misione že skorej vpeljati in jih daleč razširiti v čast in blagor Slovanskiga naroda! Tega veselja se učkati, ljubi moj Bogomil! in mirno bi hotel pričakovati, da bi mi rešivna smert že trudne oči zatisnila!

Ko sim tako govoril, so meni in Bogomilu jagode debelih solz v oči stopile, in ni nama bilo moč dalje govoriti. Molče sva se en čas sedela, in najne oči so bile vperte na presveto Dete v jaslicah in na podobe sv. bratov Cirila in Metodja. Potem sva se polna pobožnih misel vzdignila, sva si s serčno besedo še vošila srečne božične praznike in srečno novo leto in s poljubljajem prijateljske ljubezni sva se ločila s slovesam: Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Na vekomaj! Amen. K—.

Nekaj za pridne šolarčke

in druge otroke, ki brati začenjajo.

Pri ljubih malih veselje do učenja in lepe obnaše vnemati in ohraniti, služijo gospodam katehetam, rednikam, učenkam mnogotere svete podobice, pohvalni lističi itd., ktere jim v darilo dajejo, ako se vredne skažejo. To je prav in dobro kakor pomoček zraven drugih, zlasti vernih nagibov; vender se pa sliši sem ter tje pritožba, da se s temi rečmi že tako rekoč gnoj dela, ker jih je vse preveč, in želé kake spremembe. Po naši misli bi bilo najprimeriši darilce za otroke tisto, ktero bi jim ne delalo le samo veselja, ampak tudi korist rodilo. V ta namen bi bile primerne bukvice v majčkeni obliki (Miniaturform), lepe v svoji zunanji obleki, še lepši pa v svojem obsegu, ktere naj bi obsegale mnogotere kratke, lične in mične pesmice s pristavljenimi kratkimi molitvicami po otroških zadevah in potrebah, s primérnimi podobnicami vmés in s posebno lepo barvano podobico sv. Alojzja na čelu. Razložene bi mogle biti mično in ob kratkim otrokam nar potrebniši čednosti, in pristavljeno več zgledov svetih otrok. Vse bi moglo biti tako napravljeno, da bi otročičem vnemalo veselje do Boga, molitve, cerkve in sploh do čednosti in lepe obnaše. Dobro bi bilo tudi, pristaviti opomin, da naj otroci pri vsaki priložnosti radi v cerkev stopijo in nekoliko pomolijo pred sv. Rešnjim Telesam, in še pred drugimi oltarji, torej naj bi se jim pristavile kratke pobožnosti pred sv. Rešnjim Telesam, in še p. pred Jezusovim, Marijnim Sercam, sv. Alojzjem, pred podobo angela varha, sv. Jožefa in drugih bolj znanih svetnikov. Opomniti bi se utegnilo ob kratkim, kako imajo vse ljube stvari lepi namen, človekovo serce k Bogu povzdigovati: lepa pesem: Benedicite omnia opera Domini Domino itd. poslovenjena, bi lahko služila v pojasnilo. Natis bi zamogel biti z različnimi pismenkami, večimi in manjšimi, priprostimi in zlepanimi po razméri, in bukvice v pisanim zavitku lično vezane, da bi tudi po zunajnjim svojimu namenu vsregle. — Slaba poskušnja enaciga darila za otročiče je ravno spod tiska peršla pod napisam: „Stezica v nebesa. Bukvice pridnim otrokam namesto podobice.“ Na svitlo dala L. Jeran in A. Zamejc. Dobé se pri bukvo vezih Kremčarju in Ničmanu prav lično napravljene po 5 krajc. — Za poskušnjo sledi tukaj so-stavek:

*) Episteln eines Narren und Rath eines Klugen. Wien 1851. — V tej knjižici se najdejo tudi nektare tehtne besede zastran glediš sploh in zastran noviga slovanskiga glediša v Pragi posebej in kaj de ima ljudska omika od naših glediš pričakovati. Zato gledišni prijatli, berite jih! Pis.

Na grobu SOŠOLCA.

Oh solzite se, cvetlice,
Ohmolknite v zraku tice;
Črne zemlje nam gomila
Je prijatelja pokrila!

Bil je dober; vsi veseli
Smo ga radi. — radi imeli;
Zdaj ga ruša groba tiga
Nam zakriva, — ni ga, ni ga!

Pa nikar več ne tožimo,
Kvisko, kvisko se ozrimo!
Upamo de duša gori
Je med angelskimi kori.

Če pa madež še nesprani
Pred obličje Božje brani,
Ga s kervjo mu Jezus!
zbrisi,
V bukve živih ga zapiši.

Molitvica.

O Bog, ki si našiga
tovarša iz tega sveta
poklical, daj mu po
svoji neskončni milo-
sti večni mir in pokoj,
in večna luč naj mu
sveti; po Jezusu Kri-

stusu, Gospodu na-
sim. Amen.

Bog plačaj!

V katoliškem cerkvenim oznanovavcu, ki v Berolinu izhaja, se tole bere: V Albendorfu v Glaški grofovini, kjer je slovita božja pot, je živel mesar, ki je bil terdiga serca, bolj v dobičkarijo, kakor v Boga zamišljen, bolj mesarstvu, kakor veri vdan. Pride pa k njemu uboga stara žena, bolna in slabotna sicer na telesu, pa močna v zaupanju v Boga, ter ga prosi mesa in perstavi, de bo Bog povernil. Mož jo pa praša, če ima tudi s čem plačati. Se ve de, pravi žena, z enim „Bog plačaj“. Le toliko mesa na tehtnico položite, kolikor ono vaga, in bom zadovoljna. Mesar zapiše na listek „Bog plačaj!“ se posmehuje, ga dene na tehtnico, ter gotovo misli, de ne more pasti. Ali glej! skledčica pada in pada, una pa se vzdiguje, kakor bi perčakovala, kako velika bo ta teža. Oba ostermita; uboga žena se v tiho premišljevanje in veselje zamakne, moža pa je strah Božje vsigamogočnosti. Zdaj deva mesa funt za funtam na tehtnico, ali še ne pade, in 30 funtov mesa ne more vzdigniti besedice „Bog plačaj“. Ko pa tehtnica z vsim mesam obložena še ne pade, mesar očitno spozna čudež in hvali vsigamogočnost Božjo, ki ga je k spoznanju samiga sebe milostivo perpeljala. Dal je potem ženi, kolikor je hotla, in nar dražji svetinja mu bo gotovo listek s tehtnima besedama. „Bog plačaj!“

Razgled po keršanskim svetu.

G. vrednik Nikola Horvat je naznanil, de „Zagrebački katolički list“ v začetku prihodnjiga leta ne bo izhajal, ker bo on od vredništva odstopil zavoljo okolišnin, ki so nenadama peršle, in ker družiga vrednika še ni bilo moč dobiti.

Ogersko. Spreobračanje drugovercov h katoliški veri na Ogerskim ni več kej naviga; vedno se kaj tacega po listih bere. V Lévi jih je to leto pet od Luteranstva in Kalvinstva prestopilo. V Trenčnu je bila 24.

listop. 24letna judinja, Marija Spicerova, keršena, ki se je pri keršovanju in pervim sv. Obhajilu tako pobožno obnašala, de so bili vsi pričujoči spodbujeni.

V Klatavu na Ceskim se je neki 15 letni učenec latinskih šol nesrečno sam sebe končal, ker je z več ko 30 sežnjevisokiga turna skočil. Začetnik njegove nesreče so bile, lenoba v učenju, pivnice, tobak, branje pregrešnih bukev, v katerih se samomor hvali, in strupenih romanov. Iz tega je izhajalo, de je tudi nekemu sošolcu ene bukve ukradel in se, zatožen, bal iz šol izgnan biti, in torej tako nesrečin konec storil. Tako ena peklerska kača drugo izleže in poslednjič grozo, iz ktere več rešenja ni! Ako bi bil ta nesrečni mladenič namesto romanov in tako imenovanih „Rittergeschichten“ keršanski nauk od poslednjih reči pridno bral, in vidil kaj človeka čaka za smertni greh, bi ne bil do tega persel.

Iz Hong-Konga v Kitaju se piše, de je bil francoski misionar Bonard 1. vel. travna t. l. za sveto vero ob glavo djan. Tedaj ima katoliška vera zopet eniga spričevavca več.

Iz Rima. V prihodnjim letu bodo v Rimu za svetnike (blažene) razglašeni: Pavl iz Križa, začetnik pasionistov, Grande il Peccadore, iz reda bratov sv. Janeza Božjiga, jezuit Britta, Peruanska nuna Paradesa. V poslopje, ki so ga sveti Oče Pij XI. za take anglikanske duhovne, ki h naši veri prestopijo in se na duhovstvo perpravljajo, zatožili, je bilo. 21. listopada pervih šest spreobrnjencov sprejetih, ki so bili popred protestanski pridigarji.

Milli darovi.

Za afrikanski mision. iz Budve:

Pridi k nam tvoje kraljestvo.	5 gold.
Neimenovan duhoven	6 „

V oziru društva sv. Mohora.

Ker nastopi novo leto, nastopi tudi drugi tečaj društva sv. Mohora, in čas, letnino za leto 1853 odrajtovati, kar je velik del naših družnikov že opravil. Z veseljem naznamim, de sim té dni čez 200 gold., nekaj od novih, nekaj pa letnine od poprejšnjih družnikov do čast. Odbora odpravil. Poslednjič izdane bukve so Slovence zlo vnele za to društvo. Ker pa nekteri zastran „Šolskiga prijatla“ ne vedo prav, kakó in kaj? torej se opomni, de, kdor je že družnik sv. Mohora, naj pošlje 3 gold. 36 kr., ako hoče bukve in „Šol. prijatla“ dobivati; kdor pa vnovič pristopi, naj očitno pristavi, za katero leto pristopi, ali za 1852 ali za 1853. in naj pridene 4 gld. 36 kr., de bo dobival bukve in Šolskiga prijatla, ali pa 4 gold. brez Šolskiga prijatla. Gg. učeniki in učenci, ki so že družniki, naj pošljejo po 3 gld. 6 kr. in dobivajo bukve in Šolskiga prijatla; kateri pa vnovič pristopijo, naj pa pošljejo vpisnino 30 kr., letnino 1 gold. 30 kr., in za Šolskiga prijatla 1 gold. 36 kr., to je 3 gold. 36 kr. — Iz tega se razvidi, de, kdor zmed učnikov in učencov samo Šolskiga prijatla bere, mu posebno prav kaže, še tisto malo krajcarjev perložiti, de bo tudi bukve dobival. — Ako se je kaka pomota v pošiljanji društuih bukev, v plačilu, ali kakor se bodi, pri kom priménila, prosim mi s priložnostjo naznaniti, de se poravná. — Tudi nekteri gg. deležniki niso nič povedali, kako in kje želé bukve in Šolskiga prijatla prejemat; torej mislim, de bi bilo nar bolj prav, ako bi to sami v oprostenih listih častitimu odboru v Celovcu naznanili, če mislijo, de je potreba; ako jim je pa priročniši, meni naznaniti, bom tudi, pred ko moč, opravil. J.